

Brandon McYntire

*První den
bez tebe*

Brandon McYntire

První den bez tebe

Michalovce, Slovensko-EÚ, 2026.
ISBN: 978-80-99996-84-8

Tuto knihu věnuji ženě, která vstoupila do mého života náhle a odešla dříve, než jsem stačil pochopit, co pro mě znamenala. Po jejím odchodu zůstalo místo, které dodnes nedokážu zaplnit. Prázdnota a smutek provázejí každý den – a právě z nich se zrodily tyto stránky.

Autor: Brandon McYntire

OBSAH:

1.Kapitola: Ráno bez tebe.....	4
2.Kapitola: Trať vzpomínek.....	8
3Kapitola: Jazyk ticha.....	13
4 Kapitola: Prázdný svět.....	17
5 Kapitola: Hledání světla.....	22
6.Kapitola: Nový začátek.....	26

1. kapitola

Ráno bez tebe

Ležel jsem s očima zavřenýma a vnímal ticho, které se rozprostíralo nad pokojem jako těžký závoj. Nebylo to obyčejné ranní ticho – to mívá v sobě naději, prostor pro nový den. Toto ticho bylo plné prázdnoty, která se mi usadila v hrudi a nedala se odtud vyhnat. Každý nádech se stával těžším, každé vypuštěné slovo se rozplynulo v místnosti beze stopy. V duchu jsem cítil, že něco důležitého se odtrhlo a odplulo pryč, a já jsem zůstal stát na břehu, neschopný pohnout se za tím.

Na stolku vedle postele tikaly hodinky. Jejich pravidelné, chladné tik – tak bylo nyní jakýmsi soudem – připomínkou, že čas běží bez ohledu na to, co se v mém nitru děje. Každé tiknutí mi připomínalo, že to, co jsem se snažil odsunout, se stalo skutečností. Představoval jsem si, že kdybych měl moc vrátit ručičky zpět, udělal bych to bez váhání. Nezáleželo by mi na tom, že bych zůstal zaseknutý v minulosti. Raději bych žil ve vzpomínkách, kde se stále držíme za ruce, než v tomto tichu, které mě pomalu rozkládá.

Okolí se zdálo být bezbarvé. Závěsy u okna byly staženy jen částečně a přes mezírky pronikal slabý pásék světla, který se však nedokázal probít přes mlhu v mé hlavě. Židle u okna, na které zvykla sedávat s knihou a šálkem kávy, stála opuštěná, jako by čekala, že se vrátí. Na nočním stolku ležela její šála – ještě teplá, když jsem ji včera odkládal – a teď byl jen předmětem, který mi připomínal její přítomnost zřetelněji než cokoli jiného. Dotkl jsem se ho prsty a cítil jsem, jak se mi pod nimi rozlévá chlad. Ten chlad nebyl jen fyzický; byl to chlad ztráty.

Paměť mi přinášela obrazy bez pořadí. Viděl jsem jí úsměv při snídani, její prsty, jak hledají ty samé drobnosti na stole, její smích, který naplňoval pokoj. Všechno se najednou zdálo vzdálené, jako by to patřilo jinému životu. Snažil jsem se zachytit alespoň jednu z těch vzpomínek, udržet ji u sebe, ale

čím víc jsem se snažil, tím víc se mi vytrácela. Vzpomínky byly jako dopisy ve větru – krásné, ale neuchopitelné.

Nedokázal jsem vstát. Ne proto, že by mě tělo zradilo, ale proto, že jsem se bál, co mě čeká venku. Otevření očí by znamenalo setkání s realitou: s prázdnou židlí, s tichem telefonu, s místem, které už není domovem dvou lidí, ale jen mým. Báł jsem se, že když se postavím, všechno se zhroutí – že se zhroutí i poslední křehký most mezi mnou a tím, co bylo. Tak jsem ležel a nechal čas běžet nad sebou, nechal hodinky vyprávět svůj nemilosrdný příběh.

V hlavě se mi mísily otázky bez odpovědí. Proč právě teď? Proč se to muselo stát tak náhle? Kde se ztratily ty malé dohody, které jsme si dávali – že budeme spolu i ve špatných dnech, že budeme stát u sebe, když přijde bouře? Nyní se ty sliby zdály jako prázdná slova, která ztratila svoji váhu. A já jsem stál před jejich prázdným obalem, snažíc se najít v něm smysl.

Z kuchyně se ozvalo tiché cinknutí – možná sklenice, možná lžička. Zvuk, který by jindy byl jen součástí domácího ruchu, nyní zněl cize a vzdáleně. Vzpomněl jsem si na naše rituály: ranní káva, tiché rozhovory, plánování dne. Všechno to bylo součástí mozaiky, kterou jsme spolu skládali. Nyní chyběla jedna důležitá část a obraz se rozpadl. Cítil jsem, že se mi pod nohama rozpadá zem.

Představoval jsem si, jako by vypadal den, kdybych se rozhodl ignorovat bolest. Vstal bych, oblékl se, vyšel do ulic a předstíral, že je všechno v pořádku. Možná bych se setkal s přáteli, možná bych se ponořil do práce. Ale představa falešného smíchu a upravených výrazů mě odpuzovala. Bylo by to jen další předstírání, další maska, kterou bych si nasadil, abych přežil. A já jsem nechtěl přežít – chtěl jsem cítit, i kdyby to bolelo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***První den bez tebe***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.